

Monolog jedné porcelánové dýmky

Ležím si ve vitríně na polici a s nostalgií vzpomínám na léta, kdy jsem poprvé spatřila světlo světa, na léta, kdy jsem ležela v krámě v Dalmácii a na to, jak jsem padla do oka vojáčkovi, který si mě koupil.

Ale začněme od začátku: Psal se rok 1908. V té době byl v Dalmácii ve vojenské službě u C. ak. mladík z Moravy. Jmenoval se Tomáš Smělík, byl vrchním jezdcem u Horských střelců. Jednoho dne se vydal do krámu, kde jsem ležela a on si mě koupil. V upomínku na bouřlivou dobu vojenské služby v Dalmácii si na mě nechal namalovat obrázek vojáka a jeho milé, která se za něj modlila, a také znak Horských střelců a rakousko-uherskou orlici. Mé tělo zdobí také text :

***„Když po nebi táhl mrak,
bojoval jsem jako drak,
za matičku, za vlast svou,
v paměti maje mlíku mou.“***

Věrně jsem mu sloužila při jeho vojenské službě. Přišla jsem s ním až na Moravu. Tomáš se oženil a založil rodinu. V roce 1914 jsem s ním narukovala do 1. světové války. Bojovali jsme na frontě v Itálii. Byla to těžká doba. Ve chvílkách odpočinku jsem Tomášovi zpříjemňovala těžkou vojenskou službu. Vzpomínal na svou mladou manželku a synka, který se narodil až po jeho odchodu na frontu. V červnu roku 1915 můj Tomáš padl, bylo mu 27 let. Zpět na Moravu do Zlechova mě donesl jeho kamarád, který válku přežil. Od té doby už jsem si nezapálila. Jsem němým svědkem dob minulých...

Tereza Klofáčová, 7. Třída, ZŠ UNESCO Uherské Hradiště